

Jonathan Cook: Jak USA vydláždily cestu k invazi Moskvy na Ukrajinu

- CZ24 News | 15. ledna 2023

USA/RUSKO/UKRAJINA: Zpětný pohled je pro analýzu [války na Ukrajině](#) téměř rok po [ruské invazi](#) obzvláště mocným nástrojem.

Loni v únoru znělo alespoň povrchně věrohodně charakterizovat rozhodnutí ruského prezidenta Vladimira Putina vyslat vojáky a tanky do sousední země jako nic menšího než „[nevyprovokovaný akt agrese](#)„.

Putin byl [šílenec](#), nebo [megaloman](#), který chce oživit imperiální, expanzionistickou agendu Sovětského svazu. Pokud by jeho invaze zůstala bez odezvy, představovala by hrozbu pro zbytek Evropy.

Šťastná, demokratická Ukrajina potřebovala bezvýhradnou podporu Západu – a téměř neomezené zásoby zbraní -, aby udržela linii proti zlotřilému diktátorovi.

Tento příběh se však zdá být stále více ohraný, alespoň pokud čteme mimo média establishmentu – média, která ještě nikdy nezněla tak monotónně, tak odhodlaně tlouct do válečného bubnu, tak amnézií a tak nezodpovědně.

Každý, kdo se v uplynulých 11 měsících neúnavně snažil vystupovat proti eskalaci konfliktu, což vedlo k [obrovskému počtu mrtvých](#) a utrpení, prudkému [růstu cen energií](#), [celosvětovému nedostatku potravin](#) a nakonec i k riziku [použití jaderných zbraní](#), byl považován za zrádce Ukrajiny a odmítán jako apologeta Putina.

Žádný nesouhlas není tolerován.

Putin je Hitler, píše se rok 1938 a každý, kdo se snaží zmírnit agresi, se nijak neliší od ústupného [britského premiéra Nevilla Chamberlaina](#). Nebo nám to alespoň tak bylo řečeno.

Konec „věčných válek“

Sotva šest měsíců před Putinovou invazí na Ukrajinu stáhl prezident USA Joe Biden americkou armádu z [Afgánistánu](#) po dvou desetiletích okupace. Šlo o zjevné splnění slibu ukončit [věčné války](#) Washingtonu, které, jak řekl, nás stály nevýslovně mnoho krve a finančních prostředků“.

Bidenova administrativa se chystala nejen přivést domů vojáky z blízkovýchodních „bažin“ Afghánistánu a Iráku, ale také zajistit, aby americké daně přestaly proudit do zahraničí a plnit kapsy vojenských dodavatelů, výrobců zbraní a zkorumpovaných zahraničních úředníků. Americké dolary by byly utráceny doma, na řešení domácích problémů.

Od ruské invaze se však tento předpoklad rozpadl. Po deseti měsících to vypadá tak fantaskní, že to vůbec někdy bylo považováno za Bidenův záměr.

Minulý měsíc americký Kongres schválil mamutí navýšení převážně vojenské podpory Ukrajině, čímž se oficiální celková částka za necelý rok vyšplhala na [cca 100 miliard](#) dolarů, přičemž nepochybně mnohem větší část nákladů zůstala skryta před zraky veřejnosti. To je mnohem více než celkový [roční vojenský rozpočet Ruska](#), který činí 65 miliard dolarů.

Washington a Evropa [dodávají na Ukrajinu zbraně](#), včetně více [útočnějších](#). Kyjev s povzbuzením posouvá bojiště [stále hlouběji na ruské území](#).

Američtí představitelé, stejně jako jejich ukrajinští kolegové, hovoří o tom, že boj proti Rusku bude pokračovat, dokud nebude [Moskva „porážena“](#) nebo Putin svržen, čímž se z této situace stává další „věčná válka“, jakou Biden právě zavrhl – tentokrát v Evropě, nikoli na Blízkém východě.

O víkendu Condoleezza Riceová a Robert Gates, dva bývalí američtí ministři zahraničí, v deníku Washington Post vyzvali Bidena, aby „*urychleně poskytl Ukrajině dramatické navýšení vojenských dodávek a schopností... Je lepší zastavit Putina teď, než se bude od Spojených států a NATO požadovat více*„.

Minulý měsíc šéf NATO Jens Stoltenberg varoval, že přímá válka mezi NATO a Ruskem je „[reálnou možností](#)„.

O několik dní později se ukrajinskému prezidentovi Volodymyru Zelenskému dostalo hrdinského uvítání během návštěvy Washingtonu. Americká viceprezidentka Kamala Harrisová a předsedkyně Sněmovny reprezentantů Nancy Pelosiová [rozvinuly za hostem velkou ukrajinskou vlajku](#) jako dvě hvězdné roztleskávačky, když promlouval v Kongresu.

Američtí zákonodárci přivítali Zelenského [třiminutovým potleskem](#) ve stoje – ještě delším, než jakého se dostalo jinému známému „muži míru“ a obránci demokracie, izraelskému Benjaminu Netanjahuovi. Zelenský opakoval slova amerického válečného prezidenta Franklina D. Roosevelta, který vyzval k „[absolutnímu vítězství](#)„.

To vše podtrhlo skutečnost, že si Biden rychle přivlastnil válku na Ukrajině a využil „nevyprovokované“ invaze Ruska k [vedení zástupné války USA](#). Ukrajina poskytla bitevní pole, na němž se Washington může vrátit k nedořešeným věcem ze studené války.

Vzhledem k načasování by si cynik mohl položit otázku, zda se Biden z Afghánistánu nestáhl proto, aby se konečně soustředil na nápravu USA, ale aby se připravil na novou arénu konfrontace a vdechl nový život stále stejnému americkému scénáři [plnospektrální vojenské dominance](#).

Bylo třeba Afghánistán „opustit“, aby mohl být poklad Washingtonu investován místo toho do války s Ruskem, ale bez amerických pytlů na mrtvoly?

Nepřátelský záměr

Ano, Biden a jeho úředníci samozřejmě nemohli vědět, že se Putin chystá napadnout Ukrajinu. Bylo to rozhodnutí ruského vůdce, nikoli Washingtonu. Až na to, že.....

Vysoce postavení američtí politici a odborníci na vztahy mezi USA a Ruskem – od [George Kennana](#) a [William Burnse](#), současného Bidenova ředitele CIA, až po [Johna Mearsheimera](#) a zesnulého [Stephena Cohena](#) – již léta varovali, že rozšíření NATO pod vedením USA na práh Ruska nutně vyvolá ruskou vojenskou reakci.

Putin varoval před nebezpečnými důsledky [již v roce 2008](#), kdy NATO poprvé navrhlo, aby se jeho členy staly Ukrajina a Gruzie – dva bývalé sovětské státy na hranicích Ruska. Neponechal žádný prostor pro pochybnosti tím, že téměř okamžitě, byť na krátkou dobu, [napadl Gruzii](#).

Byla to právě tato „nevyprovokovaná“ reakce, která zřejmě oddálila uskutečnění plánu NATO. Nicméně v červnu 2021 [aliance potvrdila svůj záměr](#) udělit Ukrajině členství v NATO. O několik týdnů později USA podepsaly s Kyjevem samostatné paktů o obraně a [strategickém partnerství](#), čímž

Ukrajíně fakticky poskytly mnoho výhod plynoucích z členství v NATO, aniž by ji oficiálně prohlásily za svého člena.

Mezi dvěma prohlášeními NATO v letech 2008 a 2021 USA opakovaně signalizovaly své nepřátelské záměry vůči Moskvě a to, jak by Ukrajina mohla napomoci jejich agresivnímu geostrategickému postoji v regionu.

Již v roce 2001, hned poté, co se NATO začalo rozšiřovat směrem k ruským hranicím, [USA jednostranně odstoupily](#) od Smlouvy o protiraketové obraně (ABM) z roku 1972, která měla zabránit závodům ve zbrojení mezi oběma historickými nepřáteli.

Nezatíženy touto smlouvou pak USA vybudovaly v rozšířené zóně NATO stanoviště ABM, v roce 2016 v Rumunsku a v [roce 2022 v Polsku](#). Pod záminkou, že se jedná o čistě [obránná zařízení](#), která mají zachytit případné rakety vypálené z Íránu.

Moskva však nemohla ignorovat skutečnost, že tyto zbraňové systémy jsou schopny fungovat i ofenzivně a že rakety Cruise s jadernými hlavicemi mohou být poprvé v krátké době odpáleny směrem k Rusku.

K obavám Moskvy přispělo i to, že prezident Donald Trump v roce 2019 [jednostranně odstoupil](#) od Smlouvy o jaderných silách středního doletu z roku 1987. Tím otevřel dveře k tomu, aby Spojené státy potenciálně provedly první úder na Rusko s využitím raket umístěných v nově přijatých členských státech NATO.

Když NATO v létě 2021 znovu flirtovalo s Ukrajinou, muselo ruským politikům ležet na srdci nebezpečí, že by USA mohly s pomocí Kyjeva provést preventivní úder, který by zničil schopnost Moskvy účinně odpovědět a ohrozil její jaderné odstrašení.

Otisky prstů USA

Tím to ale neskončilo. Postsovětská Ukrajina byla hluboce geograficky i voličsky rozdělena v otázce, zda má svou bezpečnost a obchod hledat v Rusku, nebo v NATO a Evropské unii. Volby, které probíhaly těsně vedle sebe, se pohybovaly mezi těmito dvěma póly. Ukrajina byla zemí zmítanou permanentní politickou krizí a [hlubokou korupcí](#).

To byl kontext pro převrat/revoluci v roce 2014, která svrhla vládu v Kyjevě zvolenou za účelem zachování vazeb s Moskvou. Na její místo byla dosazena vláda, která byla otevřeně protiruská. Na náhlé změně na vládu, která úzce odpovídá [geostrategickým cílům USA v regionu](#), byly vidět otisky Washingtonu – maskované jako „podpora demokracie“.

Mnohé ruskojazyčné komunity na Ukrajině – soustředěné na východě, jihu a na poloostrově Krym – byly tímto převzetím rozhořčeny. Moskva se obávala, že se nová nepřátelská vláda v Kyjevě pokusí přerušit historicky danou kontrolu nad Krymem s jediným ruským námořním přístavem v teplých vodách, takže poloostrov anektovala.

Podle následného referenda místní obyvatelstvo tento krok v drtivé většině podpořilo. Západní média o výsledku hojně informovala jako o podvodu, ale pozdější [průzkumy veřejného mínění na Západě](#) naznačily, že Krymčané věřili, že správně reprezentuje jejich vůli.

Byl to však právě východní Donbas, který měl posloužit jako prubířský kámen pro ruskou invazi v únoru loňského roku. V roce 2014 zde rychle vypukla občanská válka, která ruský mluvící komunity proti [ultranacionalistickým](#), protiruským bojovníkům převážně ze západní Ukrajiny, včetně [nestoudných neonacistů](#). Během osmi let bojů zahynulo mnoho tisíc lidí.

Zatímco [Německo a Francie s pomocí Ruska zprostředkovaly](#) minské dohody, které měly zastavit krveprolití v Donbasu tím, slbem větší autonomie, Washington jako by krveprolití podněcoval.

Bidenova administrativa nasypala [peníze a zbraně](#) na Ukrajinu. Poskytla ukrajinským [ultranacionalistickým silám výcvik a pracovala na](#) integraci ukrajinské armády do NATO prostřednictvím toho, co nazvala [interoperabilita](#). V červenci 2021, když se napětí zvýšilo, uspořádaly USA [společné námořní cvičení](#) s Ukrajinou v Černém moři, [operaci Sea Breeze](#), které vedlo k tomu, že Rusko [vypálilo varovné výstřely](#) na britský námořní torpédoborec, který vplul do teritoriálních vod Krymu.

Jak poznamenal ruský ministr zahraničí Sergej Lavrov, v zimě roku 2021 Moskva [„dosáhla bodu varu“](#). Ruská [vojstva se v nebývalém počtu shromáždila](#) na hranicích Ukrajiny – což bylo neklamným znamením, že Moskvě došla trpělivost s ukrajinskou kolaborací s těmito provokacemi, které zosnovaly Spojené státy.

Prezident Zelenskyj, který byl zvolen na základě slibu, že v Donbasu nastolí mír, [nebyl schopen](#) potlačit krajně pravicové elementy ve vlastní armádě a tlačil [přesně opačným směrem](#).

Ultr nacionalistické ukrajinské síly v týdnech před invazí [zintenzivnily ostřelování Donbasu](#). Zelenskyj zároveň [zavřel kritické sdělovací prostředky](#), brzy zakázal opoziční politické strany a požadoval, aby ukrajinská média prováděla [„jednotnou informační politiku“](#). S rostoucím napětím ukrajinský prezident [vyhrožoval vývojem jaderných zbraní](#) a snahou o [urychlené členství v NATO](#), což by Západ ještě více zapletlo do jatek v Donbasu a znamenalo riziko přímého angažmá v Rusku.

Zhasínání světla

Tehdy, po 14 letech vměšování USA na ruských hranicích, Moskva poslala své vojáky – „nevyprovokované“ na Ukrajinu.

Putinův počáteční cíl, ať už západní mediální narativ hovořil o čemkoli, se zdál být co nejlehčí vzhledem k tomu, že Rusko zahajovalo nezákonnou invazi. Rusko mohlo od počátku provádět své současné ničivé útoky na ukrajinskou civilní infrastrukturu, uzavřít dopravní spojení a [zhasnout světla](#) ve velké části země. Zdálo se však, že se vědomě vyhýbá šokové kampani ve stylu USA.

Místo toho se zpočátku soustředila na demonstraci síly. Moskva pravděpodobně mylně předpokládala, že Zelenský uzná, že Kyjev přehnal svou snahu, uvědomí si, že USA – vzdálené tisíce kilometrů – nemohou sloužit jako garant jeho bezpečnosti, a nechá se přimět k odzbrojení ultranacionalistů, kteří již osm let útočí na ruské komunity na východě země.

Takto se však věci nevyvíjely. Viděno z pohledu Moskvy, Putinova chyba nevypadá ani tak jako to, že zahájil nevyprovokovanou válku proti Ukrajině, jako spíše to, že s invazí příliš dlouho otálel. Vojenská „interoperabilita“ Ukrajiny s NATO byla mnohem pokročilejší, než ruské plánování zřejmě předpokládalo.

V nedávném rozhovoru se zdálo, že bývalá německá kancléřka Angela Merkelová, která dohlížela na minská jednání o ukončení masakru na Donbasu, když neumyslně [zopakovala svůj názor: rozhovory poskytly krytí, zatímco NATO připravovalo Ukrajinu na válku proti Rusku](#).

Namísto rychlého vítězství a dohody o novém regionálním bezpečnostním uspořádání je nyní Rusko zapojeno do vleklé zástupné války proti USA a NATO, přičemž Ukrajinci slouží jako potrava pro děla. Boje a zabíjení mohou pokračovat donekonečna.

Vzhledem k tomu, že Západ je odhodlán odmítnout mírové jednání a dodává zbraně tak rychle, jak

jen je možné je vyrobit, vypadá výsledek bezútěšně: buď další drtivé a krvavé územní rozdělení Ukrajiny na proruský a protiruský blok prostřednictvím ozbrojené síly, nebo eskalace jaderné konfrontace.

Bez dlouhodobé intervence USA by se Ukrajina musela již před mnoha lety dohodnout se svým mnohem větším a silnějším sousedem – stejně jako Mexiko a Kanada s USA. Invazi by se předešlo. Nyní se osud Ukrajiny do značné míry vymyká z jejích rukou. Stala se dalším pěšcem na šachovnici velmocenských intrik.

Washingtonu záleží na budoucnosti Ukrajiny méně než na vyčerpání vojenské síly Ruska a jeho izolaci od Číny, která je zřejmě [dalším cílem v hledáčku USA](#), které se snaží dosáhnout plnospektrální nadvlády.

Zároveň Washington dosáhl širšího cíle, když rozbil jakoukoli naději na bezpečnostní dohodu mezi Evropou a Ruskem, prohloubil evropskou závislost na USA, a to jak vojenskou, tak ekonomickou, a přiměl Evropu, aby se spolčila s jeho novými věčnými válkami proti Rusku a Číně.

Bude utraceno mnohem více peněz a prolito více krve. Kromě neokonzervativních zahraničněpolitických jestřábů, kteří ovládají Washington, a lobbistů válečného průmyslu, kteří profitují z nekonečných vojenských dobrodružství Západu, nebude nikdo vítězem.

AUTOR: Jonathan Cook

ZDROJE: [1](#) / [2](#)

Překlad: Admin Nekorektní TOP-CZ